

3.655.155.00 frá 15. janúar 1972 til 15. febrúar 1972, af kr.
 3.969.651.00 frá 15. febrúar 1972 til 15. mars 1972, af kr.
 4.250.169.00 frá 15. mars 1972 til 13. apríl 1972, af kr.
 3.312.477.00 frá 13. apríl 1972 til 15. apríl 1972, af kr. 3.-
 846.969.00 frá 15. apríl 1972 til 15. maí 1972, af kr. 4.384.-
 821.00 frá 15. maí 1972 til 15. júní 1972, af kr. 5.116.818.00
 frá 15. júní 1972 til 20. júní 1972 og af kr. 2.933.238.00 frá
 þeim degi til greiðsludags.

Málskostnaður falli niður.

Dómi þessum ber að fullnægja innan 15. daga frá lögbirt-
 ingu hans að viðlagðri ábyrgð að lögum.

Föstudaginn 31. maí 1974.

Nr. 19/1973: **Ingimundur Bjarnason**

(Skúli J. Pálmason hrl.)

gegn

Halldóru Eyjólfsdóttur

(Benedikt Sveinsson hrl.).

Dómenndur:

**hæstaréttardómaramennir Magnús Þ. Torfason, Ármann Snævarr
 og Logi Einarsson.**

Lóðarleiga. Brottlutningur húss.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi skaut máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 25. janúar 1973. Krefst hann þess, að honum verði dæmd sýkna af kröfum stefndu og málskostnaður fyrir Hæstarétti úr hendi hennar.

Stefnda krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti úr hendi áfrýjanda.

Eftir uppsögu hins áfrýjaða dóms hafa komið fyrir dóm tveir menn og borið m. a. um flutning húss þess, sem mál þetta fjallar um, frá Hauksstöðum á Seltjarnarnesi og að

Bollagörðum. Samkvæmt þeim málgögnum og málflutningi beggja aðilja fyrir Hæstarétti verður við það miðað í máli þessu, að húsið hafi verið flutt í land Bollagarða í júní 1946. Aðiljar eru sammála um, að hús þetta hafi þá verið um 26 fermetrar að flatarmáli. Eftir viðbætur áfrýjanda við húsið þá skömmu síðar var það orðið samtals 60 fermetrar og 156 rúmmetrar. Fasteignamat hússins er kr. 194.000.00. Aðiljar eru sammála um, að eigi hafi verið grafinn grunnur að húsinu, nema undir miðstöðvarherbergi, og að það standi á „ramma“, sem festur sé við jörð með sérstökum tengingum.

Áfrýjandi fékk leyfi byggingarnefndar Seltjarnarneshrepps hinn 21. febrúar 1946 til að flytja hús sitt á lóð úr landi Bollagarða með því skilyrði, „að það komi ekki í bága við framtíðarskipulag vega né bygginga á því svæði, sem húsið er flutt til“. Hinn 23. september s. á. veitti byggingarnefnd honum „leyfi til að byggja vestan við hús“ hans, „enda fylgist byggingarfulltrúi með byggingunni“. Annað kemur eigi fram í gögnum máls um leyfi byggingarnefndar Seltjarnarneshrepps um viðbyggingu við hús áfrýjanda eða til annarra mannvirkja á leigulóð hans, þ. á m. til byggingar bílskúrs þess, er í máli þessu greinir.

Samningur sá milli áfrýjanda og eiginmanns stefndu, er hann gerði í umboði hennar, en hún er þinglýstur eigandi Bollagarða, er tekinn upp í héraðsdóm. Eru aðiljar sammála um, að áfrýjandi hafi samið samning þennan. Samningur þessi sé næsta fábrotinn. Hvorki er þar ákvæði um leigutíma né leigugjald og þá eigi heldur um uppsögn á honum.

Eigi er í ljós leitt, að venjur séu þar í sveitarfélaginu um lengd leigutíma samkvæmt lóðarleigusamningum, enda benda gögn til þess, að þeir séu mjög fátíðir í þessu byggðarlagi.

Hús það, sem stefnda veitti áfrýjanda leyfi til að flytja á land sitt, var smáhýsi og að því er virðist eigi vandað að upprunalegri gerð. Sú staðreynd, að eigi var gert ráð fyrir leigugjaldi í hinum skriflega lóðarleigusamningi, styður þá staðhæfingu stefndu, að af hennar hálfu hafi aðeins verið til þess stofnað, að hús þetta fengi að standa á lóðinni um stutt-

an tíma, og mælir tilgreining á stærð lóðar því eigi í gegn. Til þess ber að horfa, að þegar hinn 2. október 1949 var bygg-ingarnefnd Seltjarnarneshrepps ritað af hálfu stefndu og gerð skýrleg grein fyrir þeirri skoðun, að hér væri um bráða-birgðaafnot lands að ræða til handa áfrýjanda. Enn fremur hefur stefnda fylgt eftir þeirri skoðun með allmörgum bréf-um til áfrýjanda, þar sem honum hefur verið sagt upp afnot-um landsins, og er gerð grein fyrir efni bréfa þessara í hinum áfrýjaða dómi.

Svo sem greinir í héraðsdómi, telur heilbrigðisfulltrúi Reykjavíkurborgar í vottorði sínu 26. júní 1970, að hús á-frýjanda sé eigi íbúðarhæft „vegna lélegs ástands“. Vottorði þessu er andmælt af hálfu áfrýjanda, en því er eigi hnekk-t með gögnum um ástand hússins.

Þegar virt eru atvik að lóðarleigusamningi, efni samnings-ins, upprunaleg gerð hússins og stærð og ástand þess, verður að telja, að stefndi hafi eigi getað vænst þess, að lóðarleigu-samningur stæði um lengra tímabil en orðið er, og styðja bréfaskipti aðilja enn þá niðurstöðu. Ber samkvæmt því að dæma áfrýjanda til að flytja burt húsið Skuld á Seltjarnar-nesi af landi Bollagarða innan 4 mánaða frá birtingu dóms þessa að viðlögðum 1.000 króna dagsektum til stefndu, sbr. 193. gr. laga nr. 85/1936.

Rétt þykir, að áfrýjandi greiði stefndu málskostnað í hér-aði og fyrir Hæstarétti, er þykir hæfilega ákveðinn kr. 40.-000.00.

D ó m s o r ð :

Áfrýjandi, Ingimundur Bjarnason, skal flytja burt hús sitt, Skuld á Seltjarnarnesi, af landi Bollagarða, eignar stefndu, Halldóru Eyjólfsdóttur, innan 4 mánaða frá birt-ingu dóms þessa að viðlögðum 1.000 króna dagsektum til stefndu. Þá greiði áfrýjandi stefndu kr. 40.000.00 í máls-kostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dóminum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lög-um.

Dómur aukadómþings Gullbringu- og Kjósarsýslu**31. október 1972.**

Mál þetta, sem dómtekið var 30. október 1972, hefur Halldóra Eyjólfsdóttir, Bollagörðum, Seltjarnarnesi, höfðað gegn Ingimundi Bjarnasyni, Vatnsenda, Villingaholtshreppi, Árnessýslu, á auka-dómþingi, sem háð var í Seltjarnarneshreppi 2. apríl 1971, en þar var mætt af hálfu stefnda og fyrirtaka málsins samþykkt.

Dómkröfur stefnanda eru þær að stefndi verði dæmdur að við-lögðum dagsektum, kr. 2.000.00 á dag, til að flytja húsið Skuld, Seltjarnarnesi, af lóð stefnanda úr landi Bollagarða. Auk þess er krafist málskostnaðar að skaðlausu samkvæmt mati dómsins.

Stefndi krefst sýknu og málskostnaðar.

Málavextir.

Þann 26. mars 1946 var gerður svohljóðandi leigusamningur:

„Við undirritaðir, Einar Guðmundsson, skipstjóri, Bolla-görðum, Seltjarnarnesi, og Ingimundur Bjarnason, Skuld, Seltjarnarnesi, gerum með okkur svofelldan

S A M N I N G :

Ég, Einar Guðmundsson, sel hér með Ingimundi Bjarna-syni á leigu lóð, sem er 900 fermetrar, undir hús, úr landi mínu Bollagörðum Seltjarnarnesi.

Af samningi þessum eru gerð þrjú samrit, eitt handa hvorum aðila og eitt til þinglesturs, og skal leigutaki láta þinglesa og stimpla samninginn á sinn kostað.“

Samningurinn var staðsettur í Reykjavík, dagsettur eins og að ofan greinir og undirritaður af Einari heitnum Guðmunds-syni, eiginmanni stefnanda, og stefnda.

Stefnandi og Guðný Jónsdóttir, eiginkona stefnda, undirrituðu samninginn sem vottar.

Stefnandi var og er eigandi jarðarinnar Bollagarða.

Samningurinn var innritaður til þinglýsingar á manntalsþingi Seltjarnarneshrepps 29. mars 1946. Var þá ákveðið, að leigugjald skyldi vera kr. 100.00 á ári.

Á árinu 1945 hafði stefndi fest kaup á litlu timburhúsi, sem smíðað hafði verið í landi Ráðagerðis á Seltjarnarnesi með það fyrir augum að selja það til flutnings.

Eftir að stefndi hafði fest kaup á húsinu, hófst hann handa um að útvega lóð undir það. Leitaði hann um það mál til Einars Guðmundssonar í Bollagörðum. Varð að samkomulagi, að stefndi fengi að setja húsið niður í landi Bollagarða. Stefndi hóf þá vinnu við undirstöður hússins. Stefnandi kveðst hafa komið til hans, þar sem hann vann að þessu verki, og sagt honum, að hann mætti ekki hafa grunn undir húsinu. Samkvæmt framburði stefnanda hefur verið steypdur rammi undir húsið og það boltað á hann. Stefndi kveðst hafa grafið holu undir húsið fyrir miðstöðvarketil.

Af gögnum málsins verður helst ráðið, að stefndi hafi flutt húsið á lóðina 16. júní 1945 og sett það á grunninn 17. júní 1945.

Þann 6. febrúar 1946 sótti stefndi um leyfi byggingarnefndar til að flytja húsið á lóðina. Þann 19. febrúar 1946 samþykkti byggingarnefndin erindið.

Af stefnanda hálfu er því haldið fram, að stefndi hafi einungis fengið afnot af lóðinni til bráðabirgða, og kveðst hún hafa gert ráð fyrir, að hann flytti húsið burt, þegar efnahagur hans batnaði.

Hún kveður ástæðuna fyrir því, að stefnda var leigð lóðin, hafa verið þá, að þeim hjónum virtist hann vera dugnaðarmaður, en fátækur og að hann ætti ekki kost á annarri lóð. Kveðst hún hafa talið rétt að hjálpa honum.

Ekki kveður hún hafa verið gert ráð fyrir því upphaflega, að stefndi greiddi leigu í peningum, heldur að hann aðstoðaði heimili hennar með heimilishjálpi.

Upphaflega kveður stefnandi ekki hafa verið gert ráð fyrir, að afmörkuð væri lóð. Samkomulag varð þó um, að hann fengi 900 fermetra lóð.

Stefndi flutti skúr á landið um leið og íbúðarhúsið og hafði fyrir fuglahús. Stefnandi segist hafa gert athugasemd við það og bent stefnda á, að hann hefði ekki leyfi til að flytja annað á landið en íbúðarhúsið.

Skömmu eftir að stefndi flutti hús sitt á landið, hóf hann að byggja við húsið. Byggði hann fyrst við vesturhlið hússins. Stefnandi kveðst þá hafa spurt hann, hvort hann hefði leyfi til þess. Hún kveður hann hafa sagt, að hann þyrfti ekki leyfis við. Síðan byggði stefndi inngang við húsið. Síðan byggði stefndi enn við húsið að vestan og þaðan álmu í norður. Stefnandi kveðst þá aftur hafa farið til stefnda og spurt, hvort hann hefði leyfi. Fuglahúsið kveður sefnandi stefnda hafa flutt til á lóðinni, stækkað það og gert úr því bílskúr. Hún kveðst hafa gert athugasemd við það.

Stefndi kveðst ekkert hafa haft saman við stefnanda að sælda um þessi mál, og ekki segir hann hafa orðið ágreining, þegar hann lagði grunn að húsinu.

Hann kveður viðbyggingar sínar ekki hafa valdið ágreiningi í fyrstu. Um fyrstu viðbyggingu sína, norðvestan við húsið, kveður hann eiginlega engan ágreining hafa orðið við Einar. Hann segir Einar og son hans hafa hjálpað sér við að járnklæða þakið á húsinu. Hann kveðst hafa orðið var við óánægju út af staðsetningu bílskúrsins. Hann kveðst af þeim sökum hafa fengið byggingarfulltrúa hreppsins til aðstoðar og flutt skúrinn í samræmi við tilögur hans.

Með bréfi, dags. 2. október 1949, mótmælti stefnandi því við byggingarnefnd Seltjarnarneshrepps, að stefnda yrði heimilað að byggja við bílskúrinn. Segir hún skúrinn byggðan í heimildarleysi og kveðst óska eftir, að hann verði fjarlægður. Kveður hún samninginn hafa verið gerðan í greiðaskyni sem bráðabirgðaráðstöfun, þar til Ingimundi tækist að útvega sér lóð til frambúðar, og því sé ekkert ákvæði um leigutíma eða leigugjald.

Þegar stefndi fór að afla sér lánsfjár til framkvæmdanna, kveðst hann hafa komist að því, að hann þyrfti að hafa þinglýst lóðarréttindi. Samdi hann þá leigusamninginn, og var hann undirritaður, eins og að ofan greinir. Stefndi kveður skriflegan lóðarsamning aðeins hafa verið gerðan, til að stefndi gæti veðsett húsið.

Stefndi kveður aldrei hafa verið rætt um leigutíma og ekki um leigugjald, fyrr en kom að þinglýsingu. Ekki kveður hann hafa verið rætt um uppsagnarrétt eða uppsagnarfrest. Ekki kveður hann hafa verið rætt um, að lóðin væri leigð til bráðabirgða eða til skamms tíma. Hann kveðst hafa átt annarra kosta völ en að fá lóð hjá stefnanda. Vitnið Guðný Jónsdóttir, eiginkona stefnda, kveður meininguna hafa verið, að húsið fengi að standa, meðan það gæti staðið.

Á árunum 1948 til 1949 kveður stefndi sér hafa verið vísað burt af lóðinni. Á þeim tíma fól stefnandi lögmanni að segja upp lóðarsamningnum.

Gerði lögmaðurinn uppkast að samningi, sem stefndi vildi ekki fallast á. Í uppkastinu er gert ráð fyrir, að samningurinn gildi, meðan húsið stendur og það er eign stefnda og konu hans og þau búa í því. Þegar samningurinn félli niður, skyldu byggingar fjarlægðar, landeiganda að kostnaðarlausu, innan 6 mánaða.

Vitnið Guðný Jónsdóttir og stefndi hafa skýrt frá því, að stefndi hafi fengið afrit af lóðarsamningi og farið með það til Einars og

stefnanda sem samningsgrundvöll. Þessari tillögu var hafnað af hálfu stefnanda. Samkvæmt uppkastinu átti leigutími að vera 25 ár. Við lok leigutíma skyldi leigusali vera skyldur til að greiða leigutaka sannvirði húsa eftir mati, ef hann vildi þá ekki leyfa leigutaka að hafa húsin áfram á lóðinni.

Á árinu 1959 hóf stefndi byggingarframkvæmdir að nýju. Steypti hann þá sökkul að húsi, sem átti að vera áfast suðurhlið hins fyrra. Voru honum bannaðar þessar aðgerðir, og kveður stefnandi þær hafa verið stöðvaðar með fógetavaldi. Stefndi kveðst hvorki hafa orðið var við hreppstjóra né sýslumann, en jatar að hafa tekið við stefnu.

Með bréfi, dags. 19. ágúst 1959 og birtu 26. ágúst 1959, var stefnda sagt upp leiguafnotum miðað við 1. desember 1959. Stefndi fór hvergi, en stefnandi neitaði að taka við leigugreiðslu eftir þetta. Var þá leigugjaldið lagt á geymslureikning í Landsbanka Íslands og Einari Guðmundssyni tilkynnt um það með bréfi, dags. 21. janúar 1960. Svaraði Einar þessari tilkynningu með bréfi, dags. 6. febrúar 1960, þar sem hann ítrekar uppsögnina og krefst þess, að mannvirki verði fjarlægð.

Þann 17. maí 1962 sendi stefndi Einari Guðmundssyni bréf, þar sem hann býður honum að neyta forkaupsréttar vegna kauptilboðs í hús hans og lóðarréttindi. Lýsir stefndi því yfir í bréfinu, að hann telji „grunnleigusamning“ sinn við Einar óuppsegjanlegan. Af hálfu stefnanda var tilboðinu svarað með uppsögn í bréfi, dags. 19. maí 1962 og birtu 22. maí 1962. Var stefnda veittur frestur til að fjarlægja mannvirki sín til 1. júlí 1962. Væntanlegum kaupanda var jafnframt tilkynnt um uppsögnina. Ekkert varð úr kaupunum.

Þann 20. júlí 1966 var stefnda enn sagt upp með bréfi, birtu 26. júlí 1966. Var uppsögnin miðuð við 1. febrúar 1967. Af hálfu stefnda var uppsögninni mótmælt sem markleysu með þeim rökum, að samningurinn væri óuppsegjanlegur.

Þann 14. september 1970 var stefnda enn sagt upp leigunni með bréfi, birtu 21. september 1970. Var honum nú veittur 6 mánaða uppsagnarfrestur miðað við 1. október 1970. Stefndi mótmælti uppsögninni, en bauð stefnanda að kaupa húsið ásamt lóðarréttindum. Eftir þetta var málið höfðað.

Af hálfu stefnanda er því haldið fram, að stefndi hafi flutt úr húsinu, skömmu eftir að framkvæmdir hans voru stöðvaðar á árinu 1959. Kveður stefnandi húsið hafa staðið autt í langan tíma. Eftir að tilraunir stefnda til að selja húsið fóru út um þúfur, kveður

stefnandi hann hafa leigt húsið út. Frá því í júlí 1970 kveður stefnandi í stefnu, dags. 29. mars 1971, húsið hafa staðið autt.

Þegar dómariinn gekk á vettvang 10. apríl 1972 bjó fólk í húsinu á vegum stefnda.

Samkvæmt vottorði Þórhalls Halldórssonar, heilbrigðisfulltrúa Reykjavíkurborgar, dags. 26. júní 1970, gefnu samkvæmt beiðni sveitarstjóra Seltjarnarneshrepps, telst húsnæðið óíbúðarhæft vegna lélegs ástands.

Við vettvangsskoðun kom í ljós, að lóðin er ógirt og óhirt. Húsið er múrhúðað timburhús og stendur að nokkru leyti á steyptramma. Sunnan við það er steypur rammi, sem ekki hefur verið byggt á. Húsið er mjög farið að láta á sjá. Bílskúr er á lóðinni, mjög illa útlítandi.

Samkvæmt vottorði sveitarstjóra Seltjarnarneshrepps, dags. 10. nóvember 1971, getur húsið ekki staðið til frambúðar samkvæmt gildandi skipulagi.

Samkvæmt vottorði sveitarstjóra Seltjarnarneshrepps, dags. 16. mars 1972, eru íbúðarhúsalóðir í hreppnum „undantekningarlaust“ eignarlóðir.

Málsástæður.

Stefnandi leggur aðaláherslu á það, að samningur aðiljanna hafi verið gerður til bráðabirgða og því sé heimilt samkvæmt almennum reglum að segja honum upp með hæfilegum fyrirvara.

Telur stefnandi, að fyrst hafi verið um að ræða lán til afnota, en síðan leigu, eftir að aðiljar komu sér saman um leigugjald.

Af stefnda hálfu er á því byggt, að samningur aðiljanna sé grunnleigusamningur og að samkvæmt þeim reglum, sem um þá samninga gilda, sé samningurinn óuppsegjanlegur, þar sem um annað hafi ekki verið rætt. Telur hann, að eðlileg túlkun á samningnum hljóti að leiða til þessarar niðurstöðu.

Stefndi bendir á, að ljóst hafi verið við samningsgerð, að hann yrði að leggja veg, vatnsleiðslu, frárennslislögn og raflögn að húsinu og að honum hafi verið heimil veðsetning, því verði ekki talið, að samningurinn hafi verið gerður til bráðabirgða.

Stefndi telur, að þar sem leigusamningur sé í gildi milli aðiljanna, sem ekki hafi verið hnekkt, beri að sýkna stefnda af kröfum stefnanda.

Álit dómsins.

Kröfur stefnanda eru byggðar á þeirri forsendu, að samningur aðiljanna sé fallinn úr gildi. Það virðist ekki vera réttarfarsnauð-

syn að krefjast sérstakrar yfirlýsingar dómsins um lok samningsins.

Eftirtalin atriði koma einkum til álita:

Annars vegar:

1. Aðiljar virðast hafa verið sammála um, að samningur þeirra væri grunnleigusamningur.
2. Stefndi hafði heimild til veðsetningar, og hann varð að leggja vatn og rafmagn í húsið og gera frárennislögn.

Hins vegar:

1. Stefnandi veitti stefnda afnot af lóðinni til að flytja á hana tilbúið hús, sem auðvelt var að flytja af lóðinni aftur.
2. Húsið var ekki líklegt til að endast lengi.
3. Eiginkona stefnda telur, að húsið hafi átt að fá að standa, meðan það gæti staðið.
4. Stefndi og fjölskylda hans virðast ekki hafa búið í húsinu um nokkurra ára skeið.
5. Húsið virðist vera orðið óhæft til íbúðar.
6. Stefnandi gerði stefnda ljósan vilja sinn til að binda enda á leigusamninginn 26. ágúst 1959 og hefur síðan margítrekað kröfu sína í því efni.
7. Þegar stefnandi sendi stefnda síðast uppsagnarbréf í september 1970, voru liðin full 25 ár, frá því að samningurinn tók gildi.

Þótt aðiljar hafi nefnt samning sinn grunnleigusamning og ekki sé kveðið á um leigutímann, verður ekki ályktað, að samningnum hafi verið ætlað að gilda um aldur og æfi.

Afnotaréttur stefnda yfir lóðinni virðist hafa verið bundinn við heimild hans til að flytja íbúðarhús sitt á hana. Lengd leigutímans hlaut því að vera háð því, hversu lengi stefndi gat haft not af húsinu sem íbúðarhúsi.

Með hliðsjón af aðstæðum við samningsgerð, þeim hagsmunum, sem réðu samningsgerðinni, gerð hússins og ástandi þess nú svo og af þeim tíma, sem liðinn er, frá því samningurinn tók gildi, verður að telja, að samningur aðiljanna sé fallin niður.

Samkvæmt 2. mgr. 193. gr. laga um meðferð einkamála í héraði nr. 85 frá 1936 ber að fallast á kröfu stefnanda um, að stefnda verði gert að flytja húsið Skuld af lóð stefnanda að viðlögðum dagsektum, sem þykja hæfilega ákveðnar kr. 350.00 fyrir hvern dag frá því 15 dagar eru liðnir frá birtingu dómsins.

Stefnda ber að greiða stefnanda kr. 25.000.00 í málskostnað.

Steingrímur Gautur Kristjánsson héraðsdómari kvað upp dóm þennan.

Dómsorð:

Stefnda, Ingimundi Bjarnasyni, ber að flytja hús sitt, Skuld, af landi Bollagarða í Seltjarnarneshreppi að viðlögðum 350 króna dagsektum til stefnanda, Halldóru Eyjólfsdóttur, fyrir hvern dag, sem líður, frá því að 15 dagar eru liðnir frá lögbirtingu dómsins.

Stefndi greiði stefnanda kr. 25.000.00 í málskostnað innan 15 daga frá lögbirtingu dómsins að viðlagðri aðför að lögum.

Þriðjudaginn 4. júní 1974.

Nr. 31/1973: **Árni Jóhannsson**

(Jón Finnsson hrl.)

gegn

Gjaldheimtunni í Reykjavík

og gagnsök

(Guðmundur Vignir Jósefsson hrl.).

Dómenður:

hæstaréttardómararnir Benedikt Sigurjónsson, Björn Sveinbjörnsson, Einar Arnalds, Logi Einarsson og Magnús Þ. Torfason.

Skattamál. Hjón. Sameignarfélag. Aðstöðugjald.

Dómur Hæstaréttar.

Hinn áfrýjaða úrskurð hefur kveðið upp Halldór S. Rafnar borgarfógeti.

Aðaláfrýjandi hefur áfrýjað máli þessu með stefnu, útgefni 12. febrúar 1973, að fengnu áfrýjunarleyfi 6. s. m. Krefst hann þess aðallega, að hinn áfrýjaði úrskurður verði úr gildi felldur og synjað um framkvæmd hins umbeðna lögtaks. Til vara krefst aðaláfrýjandi þess, að aðeins verði leyft lögtak til